

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Ramón
Pelegero Sanchís "Raimon"

Discurs d'acceptació

València, 14 de desembre de 2009

PARAULES PRONUNCIADES PEL SR. RAMÓN PELEGERO
SANCHIS "RAIMON"

Lleixant a part l'estil dels trobadors / Qui, per escalf, traspassen veritat, / E sostraen
mon voler afectat
Perquè no em torb, diré el que trob en vos"

Fa cinquanta anys, nou mesos, cinc dies i ben bé quaranta-set minuts, aquí mateix, al
Paranimf, llegia jo els versos que acabeu d'escoltar. Els quatre primers versos del
poema XXIII d'Ausiàs March, conegut com Elogi a Teresa. Fou en ocasió de
l'homenatge que es va retre al poeta valencià en el cinquè centenari de la seua mort.

La vida, que ens dona penes, i moltes altres coses afortunadament, m'ha portat aquí,
ha fet coincidir aquest acte amb un altre aniversari, els cinc-cents cinquanta anys de la
mort del senyor de Beniarjó. I això em fa goig. No cal que subratlle la meua profunda
emoció d'estar aquí, avui, amb tots vosaltres, ni el meu sentit, sincer i agraït
reconeixement a la Universitat de València que per unanimitat em concedeix la seua
medalla. Com ha dit molt bé l'amic Costa aquest honor es pot fer extensiu a tot un grup
intergeneracional de companys que durant molts anys, aquí o fora d'aquí han realitzat
una gran tasca en el seu àmbit professional i en el del compromís cívic pel seu país, el
País Valencià. Des de l'octubre de 1958 fins a finals de juny de 1963 la Universitat de
València fou, si no el centre del món, sí el lloc des d'on vèiem, descobríem i
constatàvem que hi havia món.

Per a mi com per a molts altres com jo, que entre els 17 anys i els 22 entràrem
d'adolescents i eixírem joves, la Universitat fou la portella per on passàrem a formar
part de la societat civil d'aquest bell i malhaurat País Valencià.

Poca cosa puc afegir jo sobre aquells anys, després del magnífic i afectuós parlament
de l'amic Manolo Costa. Puc dir el nom d'alguns professors i com vaig anar fent-me,
com sóc ara, entre tots els que vivírem el mateix temps i el mateix espai.
Miquel Dolç, José Maria Jover, Antonio Ubieto, Joan Reglà, Julián San Valero, Miquel
Tarradell foren els professors que més influïren en la meua formació intel·lectual per
les seues lliçons, pel seu comportament acadèmic i també per les indicacions sobre el
que havíem de llegir fora de les lectures obligatòries de la assignatura corresponent.

Arran de la celebració dels 50 anys de la cançó *Al vent* que va organitzar la Universitat
Politécnica de València amb un recital meu i una esplèndida exposició sobre el que he
fet fins ara, alguns amics i alguns companys em vàrem parlar de com em veien en
aquells anys. Vos en faré un petit resum.

Com ha dit Manolo vaig fer teatre dirigit per Josep Maria Morera i Pepe Sanchis
Sinisterra, i acompanyat d'una llarga llista d'actors: Manzanegue, Pilar Puchol, Ramon
Pons, Concha Navarro, Rosa María Mateo, Vizoso, Enrique Llobregat, Alonso i un llarg
etcètera. Vaig cantar i tocar la flauta, i no recorde si també la guitarra, amb Vicente
Castelló, Emilio Baldoví, Alfredo Pina. Vaig intervenir en un curtmetratge, vaig fer
anuncis de ràdio per guanyar-me unes pessetes, vaig donar classes particulars per la

mateixa raó. Ángel Sánchez Gijón i Juanito Pérez Benlloch m'aconseguien una beca de menjador per dinar i sopar al menjador dels SEU. Sense cap necessitat de dieta mai m'he vist tan prim com en aquell any. Manolo Costa i molts altres ho poden corroborar.

Dels amics de Xàtiva Torregrossa anà a Madrid. Vicentín Álvarez, García Molina (entre nosaltres Cote), Juan Juan i jo venírem a València. Juan, que és més jove, un any després que nosaltres. Cote amb Jacobo Muñoz feien una magnífica revista de poesia: *La caña gris* on vaig publicar una petita col·laboració meua. Amb Álvarez, Cucó, Aracil, Eliseu, Ardit, Miralles, Joan Garcés, Mira, Garcia Bonafé amb qui vaig compartir habitació i lectures i Pérez Montaner (tots dos detinguts l'any 62 en el marc de la lluita antifranquista), vaig conspirar i discutir molt sobre, per resumir-ho en dues paraules, cultura i país.

Vaig conèixer Joan Fuster que em va obrir els ulls a la realitat d'aquest país i em va fer conèixer la literatura catalana que s'escrivía a València, a Catalunya, a les Balears i al Rosselló i als diferents llocs d'exili d'alguns dels seus autors. Jo sóc i ja era llavors un lector de poesia. Havia llegit Salinas, Cernuda, García Lorca, Neruda, Hierro, Celaya, Elliot, Pavese, Eluard. No havia llegit encara Espriu, Riba, Foix, Pere Quart, Salvat-Papasseit, Vicent Andrés Estellés. Amb Fuster, Alfaro i Ventura es crearen uns lligams gairebé com de família.

Foren també anys en que em vaig relacionar amb la gent d'Estampa Popular, Equip Crònica i Monjalés i vaig descobrir Heras, Boix i Armengol. Participava en moltes altres activitats. Ah, i també estudiava. Vaig fer molts amics i vaig viure enamorat amb una certa intermitència, fins que de la mà d'Ana Castellano va aterrar una italiana a València que em va robar el cor i encara no me l'ha tornat.

Filosofia i Lletres era una carrera de 5 anys amb dos cursos comuns i 3 d'especialitat. Isabel-Clara Simó, germana d'Alfons, company meu de batxillerat, i escritora important, recordava com jo anava d'una cua a l'altra cua per matricular-me o d'història o de filosofia. La veritat és que encara avui vaig d'una cua a una altra cua per a saber què vull ser quan siga major, quan siga gran.

Arrelat en els meus dubtes, disgustat per la corrupció de part de l'estament polític i de la societat civil. Perplex i irritat al constatar que aquest país meu en comptes de classe dirigent té una classe digerint, alguns en perpètua digestió. Molt preocupat davant de la passivitat de molts dels meus paisans. Content perquè em sent estimat pels meus amics i per la meua dona. Agraït a un públic que m'ha fet existible com a cantant. Realitzat quan, per una d'aquelles inexplicables circumstàncies -alguns en diuen inspiració- encerte una música i uns versos i la gent fa seua la cançó resultant; i més content encara de poder estar, ara i aquí, amb vosaltres, en un acte que em dona molta energia per a continuar en aquest difícil camí que vosaltres em vàreu triar.

Si Barcelona m'ha fet possible com a cantant, Xàtiva i València m'han fet possible com a persona. Aquest cantant, aquesta persona vos dona les gràcies de tot cor.